

DINÓK ZOLTÁN

Csótányiszony

Gábor bácsi már előre félt az estétől. Csótányiszonya volt, s ha meglátott egyet, felugrott az ágyból s rohant a szobájából kifelé. Édesanyja, Kinga, aki már öregasszony volt, mondta, hogy nem eszi az meg, ne viselkedjen úgy, mint egy mimóza. Ám Gabi bogaras ember volt, szó szerint. Azt mondta, a fobia nagy úr. Egy oroszlánctól nem fél, vagy legalábbis nem undorodik, de a csótánytól sajnos igen. Teljesen irreális, szokta mondani az anyja. Mindig neki kellett összeszedgetni a csótányokat, hogy Gabi bácsi végre megnyugodjon.

Micsoda ideggel aludta végig az éjszakákat! Attól félt, hogy egy csótány a fülébe mászik, a beletömködött vatta ellenére. Kinga néha nevette, s szegény Gabiból gúnyt űzött, pedig nem érdemelte meg. Napközben tette a dolgát, ha volt is csótány a háznál, nem bújt elő, csak este.

Egyik nap épp rejtvényel a kezében feküdt le, amikor egy csótány hirtelen a válla mellé pottyant.

– Kinga! – üvöltötte, s felugrott dobogó szívvel, de a csótány nem adta meg könnyen magát, be akart bújni az ágy alá, de az öregasszony ügyesebb volt, végül elkapta s kidobta az erkélyen.

– Megnyugodtál már? – kérdezte Kinga.

– Igen, de jobb lenne, ha ezeket, amiket elkapsz, nemcsak elengednéd az erkélyen, hanem agyon is nyomnád!

– Az állatot nem szabad bántani!

– Még hogy nem szabad? Nekik a frászt rám hozniuk szabad?

– Na, feküdj vissza!

Gabi bácsi visszafeküdt s letette a rejtvényt is a kezéből, majd leoltotta a villanyt. Kinga komolyan aggódott a fiáért. Annak idején pszichológusnál is voltak, mikor fiatal volt Gábor, de az azt mondta, ez a csótányfobia nehezen fog megszűnni. Így is lett.

Egy napon Kinga elhatározta, hogy felutazik Debrecenbe lányát meglátogatni, meg persze az unokáját. Azt mondta fiának:

– Meg kell látogatnom Erzsit, egy fél napot kibírsz nélkülem!

– Hát hogye! Menj csak nyugodtan! De mi lesz, ha este jönnek a csótányok? Magam nem merem elkapni őket!

– Majd szólsz Józsinak, a szomszédnak!

– Rendben!

Kinga valójában nem szívesen hagyta magára a fiát, de a lányát már két hónapja nem látta. Előkészített magának szendvicset, üdítőt, mindent, ami kell a buszozáshoz. Dél előtt öt perccel búcsúzott Gabitól:

DINÓK ZOLTÁN (1981, Kecskemét) író, költő. Volt hírlapáros és könyvkereskedő. Írt regényt, kisregényt, drámát, novellát, verset, esszét. Az *álmvilág nagyúr* címmel 2010-ben jelent meg novelláskötete.

– Holnap reggel jövök!
– Menj csak, anya!
– Ha csótányt látsz, menj csak Józsihoz, ő úgyis itthon van, s elkapja őket!

– Oké! Nem kell aggódnod értem!

Átkarolta fiát s igyekezett, nehogy lekésse a buszt. Gabi tulajdonképpen örült az egyedüllétnek.

– Mit számít a csótány? – kérdezte magától. – Néha az anyám jobban kikészít.

A délutánja szokásos olvasással, rejtvényfejtéssel telt, az expandert is kézbe vette, hogy ne tunyuljon el annyira. Aztán este már korábban lefeküdt, be sem kapcsolta a tévét. Zenét hallgatott, méghozzá Puccinit. Minden operájának a tartalmát tudta. Hallgatta a zenét, mikor a fűtőtest mellett megpillantott egy csótányt. Rögtön sietett a szomszéd Józsi bácsihoz. Az ajtót nyitott.

– Kérem, jöjjön át, csótány van a kishálómban! – mondta, mire Józsi máris ment.

– Hol az a csótány? – kérdezte.

– Itt volt az előbb a fűtőtestnél!

– De most nincs!

– Hová bújhatott? – kérdezte mérgesen Gabi.

– Én ezt nem keresgélem! – mondta Józsi.

– Kérem, féltésem van tőlük!

– Az anyja hol van?

– Felutazott Debrecenbe!

Józsi még egyszer nekilendült a keresésének, de nem járt eredménnyel.

– Vissza kell mennem a feleségemhez, meg van fázva és harmincnyelc fokos láza van! – mondta Józsi, és otthagya.

Őt meg az infarktus kerülgette, de amikor végre előbújt a csótány, erőt vett magán, és egy könyvvel agyoncsapta.

Na tessék, csótány!

Büszke volt magára. Nyugodtan feküdt le. Bár tiszta ideg volt, maga sem hitte el, amit az előbb tett. Remegett, de azért átaludta az éjszakát.

– Ezért majd adok Józsinak! – mondta az anyja, amikor megérkezett másnap délután.

– Ne bántsát őt, anya! Lázas volt a felesége...

Mindezekről függetlenül, ha esténként csótányok jelentek meg, továbbra is Kinga kapta el őket s dobta ki az erkélyen. Most már valóban mindent megtett a fiáért e „hősies” cselekedet után...